

FLUISTERBURCHT

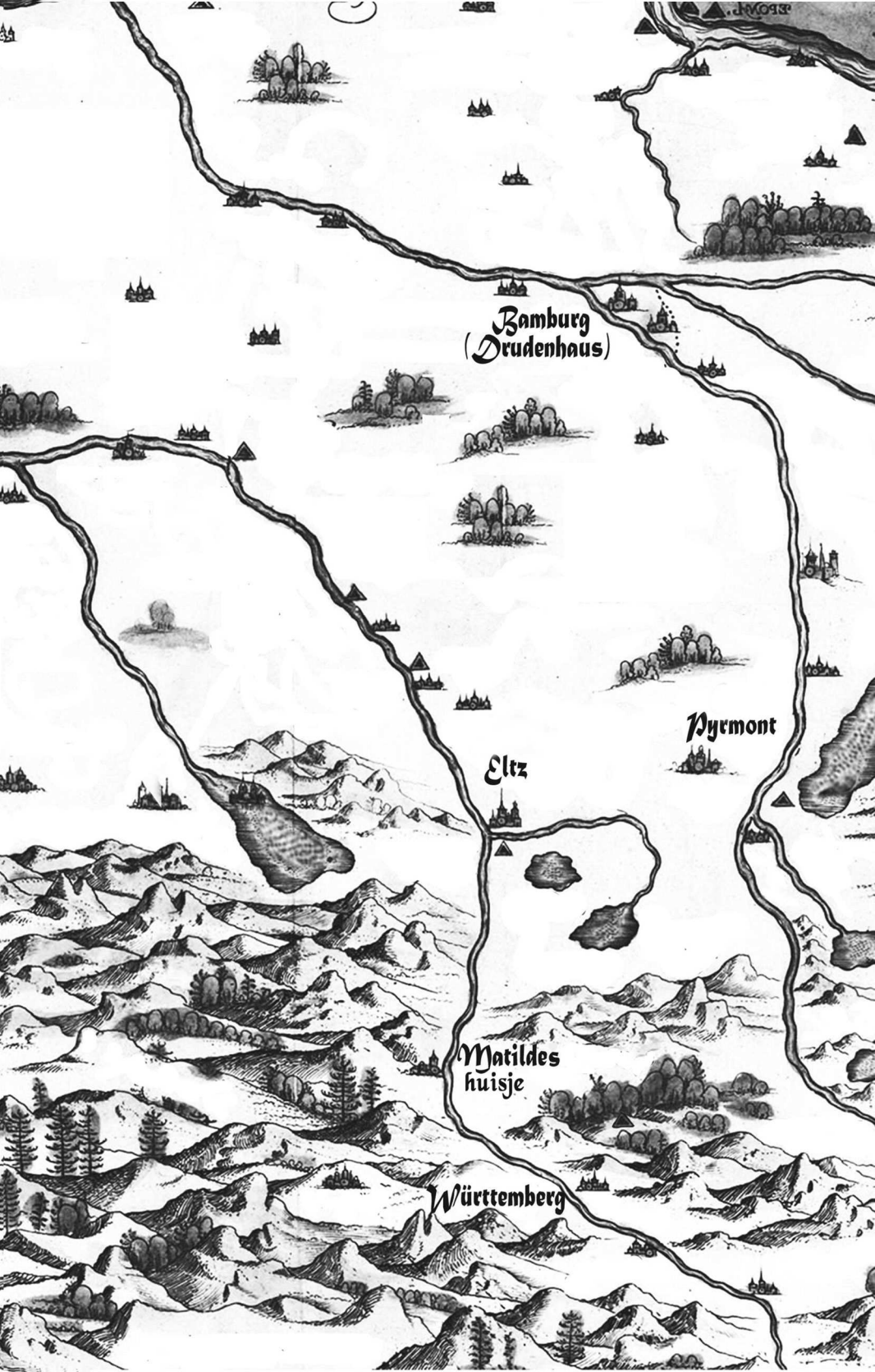
Fuister burcht

JENNIFER MURGIA

Beieren
1627

Bamburg
(Drudenhaus)

Pyrmont

Eltz

Matildes
huisje

Württemberg

Fluisterburcht
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jennifer Murgia
Oorspronkelijke titel: *Castle of Sighs*
Vertaling: Anneleen Olbrechts

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Berry Minkman & Britt Zwijnenberg
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave oktober 2023
NUR 285
ISBN: 978-94-93265-60-8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn familie, die mijn donkere kant
nooit vervelend schijnt te vinden.*

DUITSE WOORDENLIJST

Brezn – pretzel

Bergfried – uitkijktoren

Erbstück – erfstuk

Gnädig – genadig, vol genade

Kindl – kind

Knödel – knoedel

Lächerlich – belachelijk

Landjäger – een deels gedroogde soort worst

Mutti – mamma

Schätzchen – lieverd

Schlafwandler – slaapwandelaar

Schriftdeutsch – geschreven Duits

Tafelspitz – rundvlees in bouillon

Thaler – een muntsoort die wordt gebruikt in Oostenrijk, Zwitserland en Duitsland

Der Unsegen – de vloek

Deel 1

'In elk begin ontkiemt ook het einde.'

Rune

HOOFDSTUK 1

Mijn fluwelen muiltjes houden halt op de gladde stenen vloer. Hoewel de gang eindeloos lijkt, word ik om de paar meter door een klein raam verleid om naar buiten te kijken en dat doorbreekt het verder saaie patroon. Ik vang een glimp op van de wereld daarbuiten, waar hoge, spitse dennenbomen uit het dichtbegroeide woud oprijzen en samen een oceaan van groene golven vormen die net buiten handbereik is. Het woud fluistert tegen me, verleidt me. *Herinner het je...* lijkt het woud tegen me te zeggen. *Herinner je wie je bent...* Alsof het stenen fort dat me verbergt het wilde bloed dat door mijn aderen stroomt kan laten verdwijnen.

Ik leun dichter naar de glas-in-loodramen toe. Wat ik daar beneden zie, staat in mijn geheugen gegrift. Elke boom. Elke braamstruik. Het beekje dat over de met houtsnippers bezaaide grond kronkelt en licht afbuigt naar de afgebrokkelde restanten van een armoedig plattelandshuisje om daarna zijn weg naar het dorp te banen dat nog steeds beschermd wordt door een doornige heg, ook al dwalen er geen heksen meer rond in het woud.

Ik was ooit die heks. Nu weet ik niet meer zo zeker wie ik ben en het kasteel lijkt me om mijn dilemma uit te lachen. De oude gemetselde stenen en bedompte nissen herinneren me er voortdurend aan dat ik niet op mijn plek ben. Plots voel ik hoe een

briesje mijn huid beroert en ik keer me af van zowel het raam als het troostende uitzicht over het bos. Terwijl ik naar de flakkerende vlammen kijk van de dichtstbijzijnde vuurkorf die in de eindeloos lange gang hangt, spits ik mijn oren. Ik ben nog niet gewend aan de geluiden die in Pymont te horen zijn. Het onheilspellende gekreun en gekraak doet me meer denken aan iets wat op sterven ligt, dan aan iets levends. Ik verlang met heel mijn hart naar het bos daarbuiten. Een schreeuw verstoort de stilte en ik haast me door de gang waarbij ik de wandtapijten, het borduurwerk en de olieverfschilderijen van mijn familie voorbijloop. Mijn familie die lang voordat ik er was in dit verschrikkelijk koude kasteel heeft gewoond. Wanneer ik bij de kinderkamer aankom, laat ik de zucht ontsnappen die ik onbewust had ingehouden. Ik kan nu zien dat de gil die ik hoorde geen reden voor paniek is. In het midden van de grote kamer spelen twee kleine kinderen met een houten paard. Ze gaan lachend op in hun spel en ik ontspan me in de deuropening om stilletjes naar hen te kijken. De jongen, niet ouder dan vijf, trekt aan de leren teugels die vastzitten aan het bit. Het vrolijke gelach van het kleine meisje dat op het zadel zit, zorgt voor een fijne sfeer in de kamer. De jongen trekt aan de teugels, waardoor het paard langzaam heen en weer begint te schommelen voordat het vast blijft haken achter het versleten geweven tapijt. Hij merkt het echter niet en ik ben bang dat de nietsvermoedende baby van het paard zal vallen. Dan zullen haar verrukte gilletjes omslaan in echt geschreeuw. Ik haast me naar hen toe om het naderende onheil te voorkomen en het meisje glijdt zo mijn armen in. Haar ogen worden groot wanneer ze beseft dat ze niet langer op de rug van het paard zit.

‘Mooie vangst.’

Vanuit de deuropening klinkt een stem die mijn hart veel te snel laat slaan. Niet alleen omdat ik hem niet had horen binnenkomen, maar ook omdat mijn hart de laatste tijd vaker zo reageert. Laurentz komt de kamer binnen en de kinderen haasten zich naar

hem toe, waardoor ik alleen bij het paard achterblijf dat nog steeds stilletjes heen en weer schommelt. Ze hangen aan zijn zachte witte shirt en steken hun kleine vingers in de kuiltjes van zijn wangen. Ze staan het toe dat hij hen optilt en in het rond zwaait. Ik weet dat Laurentz zijn sterke hand in de mijne zal steken wanneer zij weer gaan spelen. Wanneer ik in de avond de speelkamer weer opruim, zal hij me een van zijn lieve glimlachjes toewerpen. Hij zal wachten tot ik de kleintjes in bed heb gelegd voordat hij me eindelijk dicht tegen zijn borst aan trekt. De kinderen laten Laurentz eindelijk gaan en richten hun aandacht weer op hun speelgoed. De kamer waar we ons in bevinden is ruim. Het is de kinderkamer waar zoveel kinderen zaten toen de bisschop zijn heksenjacht leidde in het dorp. Mijn hart voelt mee met de moeders die valselijk beschuldigd of vermoord werden voor de hekserij die ze nooit hadden beoefend. Misschien hadden ze er zelfs nooit in geloofd. Maar waar ik me het meest bezwaard over voel, zijn de tientallen kinderen die moederloos zijn achtergebleven en hiernaartoe zijn gebracht. De bisschop geloofde dat ze met een rein geweten zouden opgroeien en dat Duitsland gezuiverd zou worden van het kwaad. Van alle kinderen die naar Pymont zijn gebracht, zijn alleen Niclaus en de jonge Margret nog door niemand opgehaald.

‘Heb je geen enkel nieuws over waar ze thuishoren?’ Laurentz is gelukkig de enige die mijn gefluister opvangt. Niclaus lijkt erg scherpe oren te hebben en verlangt ernaar om bij elk gesprek betrokken te zijn. Terwijl ik kleine Margret tegen me aan trek schudt Laurentz zijn hoofd. Ze weegt niet meer dan een zak aardappelen. Ze kwam ontzettend ondervoed ter wereld nadat haar moeder bijna een jaar geleden van haar beviel. Ik dring de tranen terug door hard op de binnenkant van mijn wang te bijten. Ik zal me de herinnering aan Margrets moeder, Anna, en haar dood altijd haarscherp voor de geest kunnen halen. Ze is slechts enkele dagen een gevangene van het Drudenhaus geweest en ze was mijn vriendin. Ik heb het overleefd, maar zij niet. En haar baby is van

haar afgenomen. Het is überhaupt een zegen dat ik Anna's kind weer bij me heb.

Ik druk het kleine meisje steviger tegen me aan, net zoals ik de moeders uit het dorp heb zien doen bij hun eigen kroost. Mijn vingers vinden het bruine moedervlekje op haar arm en ik sta ervan te kijken dat het onopgemerkt is gebleven toen ze onder de hoede van de bisschop was. Ze zouden vast hebben aangenomen dat het een heksenteken was, waardoor haar leven zou worden beëindigd.

'Je hebt een litteken op je arm!' zegt Niclaus met een piepend stemmetje. Mijn hart hamert in mijn keel wanneer hij met zijn vinger het nauwelijks zichtbare witte lijntje onder Laurentz' mouw volgt. De verse wond, die er eigenlijk donkerrood en rafelig uit had moeten zien, is nu niets meer dan een vlek op mijn huid. Alsof hij er al jaren zit. Het litteken is wit en bijna vervaagd terwijl ik er maar enkele maanden geleden voor heb gezorgd. Laurentz en ik zijn beiden verrast dat het Niclaus überhaupt is opgevallen, maar het is gebeurd en voor de kleine jongen is dit het perfecte moment om met smekende ogen naar Laurentz te kijken in de hoop dat hij het verhaal vertelt. Ik vraag me af wat hij de jongen zal zeggen. Zal hij over een heftige strijd vertellen of een groots verhaal verzinnen? Of misschien vertelt hij het verhaal dat alle Beierse kinderen horen wanneer ze jong zijn. Laurentz schraapt zijn keel en trekt zijn mouw hoger op, zodat de jongen beter naar de wond kan kijken.

'Zie je dat?' Laurentz strijkt met zijn vinger over het witte lijntje. 'Dit is in het Zwarte Woud gebeurd.' Meer hoeft hij niet te zeggen, want de jongen hangt aan zijn lippen. Ze staren elkaar in de ogen en die van Niclaus zijn groot en kijken ernstig. Elk kind dat wordt gespeend, kent de verhalen over het donkere, vervloekte bos en de verschrikkingen die erin rondwaren. Het is een gemene streek van de ouders om hen verhalen over het woud en zijn monsters te vertellen wanneer ze hun kroost instoppen. De arme kinderen moeten in slaap proberen te vallen bij het horen van de wind die door de dennentakken waait en de zware dennenappels

die op de grond vallen en ze geloven dat ze eigenlijk geschreeuw en dode wezens horen die hen willen opeten.

‘Ben je door een banshee gegrepen?’ vraagt Niclaus. ‘Heeft ze je tegen een boom vastgebonden en je ziel proberen te stelen?’

Ik staar hem aan. Hij praat alsof hij ouder is dan zijn eigenlijke leeftijd en ik krijg het even ijskoud. Hij heeft te veel kwaad gezien... maar dan schud ik die gedachte van me af en voel ik me vreemd genoeg trots dat een kleine jongen zoals hij zulke vragen durft te stellen en dat hij een scherpe geest heeft. Laurentz woelt door zijn haar.

‘Nee...’ Hij spreekt heel langzaam om de spanning op te bouwen en gaat fluisteren zodat het een nauwelijks hoorbaar geheimpje tussen hen wordt. ‘Het was een *heks*.’ Niclaus’ mond vormt een kleine ‘o’.

Een, twee, drie... tel ik in gedachten en wacht tot Niclaus de stilte verbreekt. Hij is in de tijd dat we in Pymont zijn komen wonen nog nooit zo stil geweest. Wanneer ik tot tien heb geteld, onderdruk ik een lach, want hij heeft nog steeds geen woord gezegd, ondanks het levendige beeld dat Laurentz’ woorden vast moeten hebben geschetst.

‘Zie je,’ begint Laurentz en hij merkt op dat Margret, die in mijn armen ligt, haar ogen heeft gesloten.

‘Diep in het vervloekte woud staat een groen hekwerk van heuphoge doornstruiken dat wacht op eenieder die het erdoorheen wil.’

‘En heb je dat gedaan?’ vraagt Niclaus. ‘Ben je door de heg gegaan?’

‘Nauwelijks. Zie je, de takken en bramen veranderden in armen op het moment dat ik de grens wilde oversteken.’

‘Armen?’ Niclaus kijkt hem met kleine oogjes gefascineerd aan.

‘Armen.’ Laurentz strekt de zijne en wiebelt overdreven met zijn vingers. ‘Ze grijpen je en hangen aan je kleren... om vast te houden.’

‘Voor altijd?’

‘Ja, ik denk wel voor altijd.’ Laurentz tilt zijn hoofd op en doet alsof hij hierover nadenkt.

Niclaus krijgt een geniepig glimlachje op zijn gezicht. ‘Maar ze hebben je niet vastgehouden. Je bent hier!’ Hij giechelt alsof hij een moeilijk raadsel heeft opgelost en ik voel me opgelucht. Ik vreesde dat Laurentz’ verhaal te eng voor hem zou zijn.

‘En nu naar bed.’ Ik por tegen Niclaus’ elleboog en gebaar naar hem dat Margrets ogen dicht zijn gevallen. ‘Dit kleintje is je al voor.’

Niclaus gaat staan en beent naar het schommelpaard om het naar de zelfgemaakte stal te brengen voor de nacht. Wanneer hij weer terugkomt, zet hij zich wijdbeens voor Laurent en fluistert: ‘Je bent vergeten om me over de heks te vertellen. Heeft ze de doornen vervloekt om je pijn te doen?’

‘Nee, helemaal niet. Ze heeft me zelfs geholpen. Zie je hoe de wond is genezen?’ Hij tilt zijn mouw nog een keer op.

‘Ik geloof je niet. Heksen zijn niet lief.’

‘Oh, denk je dat?’

De kleine jongen knikt. ‘Heksen zijn lelijk, hebben een kromme rug en doen verschrikkelijke dingen.’

Ik glimlach flauwtjes naar hem en hoop dat hij morgen is vergeten wat hij heeft gezegd.

‘Dat kan je beter aan niemand laten zien,’ zegt Niclaus met halfdichte ogen en hij wijst naar Laurentz’ arm.

Laurentz knielt en kijkt de jongen in de ogen. ‘En waarom niet?’

De jongen heeft een slaperige blik in zijn ogen en ik weet dat het tijd is om het verhaaltje af te maken. Op het moment dat ik zijn elleboog vastneem, antwoordt hij: ‘Omdat ze jou getekend heeft.’

Er volgt een hoorbare stilte. Zelfs Laurentz weet niet wat hij daarop moet zeggen. Voor Niclaus is het gesprek duidelijk ten einde en hij maakt met kleine oogjes van vermoeidheid aanstalten

om naar zijn bed toe te gaan. Er hangt een gespannen sfeer tussen ons wanneer we de twee kinderen naar hun bed brengen. Laurentz neemt de taak op zich om het vuur in de haard op te stoken terwijl ik de kinderen onder de lakens stop. Dan trekken we de deur achter ons dicht.

‘Waar ging dat over, denk je?’ Laurentz pakt mijn hand vast en mijn hart slaat een slag over. Ik ben van streek door het gesprek van vanavond. Ik kan met moeite een kleine glimlach opbrengen.

‘Jij was degene met dat geweldige verhaal.’

Hij knijpt in mijn hand. ‘Dus ben ik door een heks getekend?’

‘Hij heeft een erg levendige verbeelding voor een kind.’ Maar mijn gedachten dwalen af terwijl we verder lopen. Heb ik Laurentz op de een of andere manier gemerkt op die dag dat we elkaar ontmoetten bij de heg? Toen hij me eruit trok, heeft hij zich naar geprikt aan de scherpe doornen, maar toen ik het Spagnummos van zijn arm afhaalde, leek zijn huid gaaf te zijn. Gaaf, op een klein wit litteken na. Het kleine beetje training dat ik heb gehad was duidelijk niet voldoende om zijn arm helemaal te genezen. Ik doe de dwaze gedachte dat ik hem heb gemerkt met een heksenteken af als onervarenheid. We lopen voorbij het raam waar ik eerder stond. De donkere lucht heeft het bos met een fluwelen mantel bedekt, waardoor de duisternis griezelig lijkt. Het verscholen bos daarbeneden ligt te wachten op mijn terugkeer. Ik kan het voelen. Maar ik ben nu hier en doe alsof ik iemand anders ben... Een meisje in een groot kasteel. Een kindermeisje dat voor twee kleine weeskinderen zorgt omdat niemand anders wil blijven na zonsondergang. Ik werp een blik op de persoon naast me. Hij is op dit moment geen jongen meer, maar een man. Ik voel de warmte van zijn sterke hand die de mijne omvat en ik vraag me af waarom hij zo dicht bij me durft te zijn. Ik ben ongewoon. Ik ben degene over wie wordt gefluisterd zodra ik de kamer verlaat. Maak ik hem bang? Heeft zijn vader hem gewaarschuwd dat hij niet zoveel tijd moet doorbrengen in Pymont? Waarom komt hij hiernaartoe? Ik

wend mijn blik af en negeer de buitenwereld terwijl ik verderloop. Ik probeer het knagende gevoel te onderdrukken dat ik daarbuiten thuishoor in plaats van hier. Ik zou graag willen vergeten dat het dorp de waarheid kent, dat zich vlak bij mijn afgebrokkelde huis bevindt, diep gelegen in het Zwarte Woud. Dat ik de dochter ben van degene die ze zestien jaar geleden op het dorpsplein hebben verbrand. Mijn moeder was een heks en ooit de geliefde van een tiran: de bisschop die Niclaus en Margret naar Pymont heeft gebracht. Hoewel ik ernaar streef om oprecht te zijn en wil bewijzen dat ik niet zoals mijn moeder ben, ondanks mijn bloedlijn, zal ik altijd degene zijn die door anderen in de gaten wordt gehouden. Ik zal altijd een heks zijn. En ik weet dat zo'n stigma zich niet gemakkelijk laat wegpoetsen.

HOOFDSTUK 2

Laurentz' ogen glinsteren van plezier zodra we de keuken binnenlopen. Bij het licht van een olielamp gaat hij aan de slag en hij pakt spullen uit verschillende manden die op de houten tafel in het midden van de kamer staan. Elke rijkelijk gevulde mand zou een heel huishouden kunnen voeden met de broden, krentenbollen, glazen potten met honing en in perkament verpakte streuselcakejes. Er staat een krat die tot de rand toe gevuld is met vleeswaren zoals gerookt konijnenvlees, hert en een lange streng venkelworstjes. Een andere krat bevat grote zakken rogge en gerst. Hier hebben we voor maanden genoeg aan. Bij elk pakket dat Laurentz uitpakt, rammelt mijn buik en zweven er allerlei geuren de kamer in. Plotseling lijkt de kamer een rijkdom aan wild te bevatten. Ik meen ook dat er voedingswaren bij zitten zoals suiker, gist en fruit.

‘Ik zie dat de kokkin het druk heeft gehad.’

Laurentz kijkt op en grijnst kort naar me, waarna hij verdergaat met uitpakken. Niet veel later is het houten tafelblad volgeladen met verrukkelijke etenswaren.

‘Dit is te veel voor drie mensen en de kinderen zijn niet eens volwassen!’

Hij lacht. ‘Dat zullen ze wel snel worden als ze dit hebben opgegeten!’

Laurentz gaat verder met het vullen van de planken en kasten. Het verbaast me hoe snel hij zich op zijn gemak voelt in Pymont. Mijn wangen worden rood als ik terugdenk aan het moment dat hij me zei dat hij erop stond om voor mij en de kinderen te zorgen. Hij vertelt me dat de kokkin van Eltz twee dagen bezig is geweest om twee weken aan maaltijden te maken. Het is een grote klus om klaar te spelen en het moet veel van haar tijd in beslag hebben genomen.

‘Dank je,’ zeg ik zacht. Hij heeft de afgelopen dagen hard zijn best gedaan om personeel voor Pymont te zoeken, maar niet één persoon heeft gesolliciteerd. Niemand voelt zich op zijn gemak in het kasteel. Ze beweren dat de pest hier nog steeds rondwaart, maar ik weet wel beter. Ze zijn bang voor mij.

‘Natuurlijk eet jij hier samen met ons van,’ zeg ik terwijl ik naast de bierton een doekje bespeur waar iets onder ligt. Vast en zeker gevuld met de zelfgemaakte zoute, warme Brezn waar hij zo dol op is. Voordat ik naar Pymont kwam, had ik nog nooit een pretzel gegeten. Laurentz liet me op mijn eerste nacht hier zien hoe je hem at: door het gedraaide deeg in kleine stukjes te scheuren en ze in een vreemd papje van geitenkaas en bier te dompelen.

‘Dat is precies wat ik in gedachten had.’ Ik word afgeleid als Laurentz behendig ons eten opschept: gebakken rundvlees, overgoten met een bouillonsaus. Hij schept voorzichtig dunne sneetjes aardappel en appelstukjes in onze kommen en overgiet de Tafel-spitz met mierikswortel en een dikke zure room.

‘Je vindt het hier wel leuk, toch?’

Hij kijkt op en maakt een weids gebaar om zich heen. ‘Hoe heb je het ooit gered zonder de helft van de proviand dat ik hierheen heb gebracht?’

‘Ik denk dat je niet kan missen wat je nooit hebt gekend.’ De keuken is in feite de enige plek in het hele kasteel waar ik me thuis voel. De grote haard, die net op een opengesperde mond lijkt, neemt een hele muur in beslag en verwarmt de kamer van

zonsopgang tot zonsondergang. De ketel boven het vuur, de kruiden die ik heb opgehangen na de laatste keer dat ik ze heb verzameld en de geur van drogende dennenappels doen me denken aan thuis. Ik krijg heimwee door de bitterzoete herinneringen. De andere spelonkachtige kamers in het kasteel zijn veel te groot. De gangen die aftakken naar groezelige en stoffige hoeken jagen me meer angst aan dan het spookachtige bos waar ik zestien jaar lang heb gewoond. Ik ben het niet gewend om te wonen op een bedompte en duistere plek en ik ben me er elke minuut van de dag van bewust. Maar de keuken geeft me dat gevoel niet. Vooral op deze avond voelt de ruimte warm en uitnodigend aan. Laurentz schraapt zijn keel en ik schud de nare gedachten van me af. Hij opent zijn mond om iets te zeggen, maar aarzelt dan. Wat gaat er door zijn hoofd?

‘Voel je je al op je gemak bij mij?’ vraagt hij. De manier waarop hij me aankijkt, zorgt ervoor dat mijn hart sneller klopt. Ik slik het hapje eten weg waarvan ik nog aan het genieten was en leun dichter naar de vlam van de kaars toe die tussen ons in brandt.

‘Het lijkt net alsof we een oud stelletje zijn, nietwaar? Op dit late uur dineren terwijl er boven twee kinderen slapen.’

Laurentz schuift de kaars aan de kant en steekt zijn hand naar me uit, waarbij zijn vingertoppen zachtjes over de mijne strelen. ‘Dus dat is een ja?’

‘Ja,’ fluister ik terug.

Zijn hand gaat naar zijn mouw en de aanblik van het witte litteken wordt het onderwerp van ons gesprek. ‘En de heks heeft me dus gebrandmerkt. Maar waarom?’ zegt hij op een plagende toon. Hij kijkt me met vurige ogen aan. We spelen al weken vadertje en moedertje. Als ik hem die dag in het bos heb gebrandmerkt, heb ik dat niet expres gedaan. Ik weet alleen dat hij diegene is die mijn hart heeft geraakt en dat ik dit nog nooit eerder heb gevoeld. Maar ik moet stoppen met doen alsof we een koppel zijn. Het is duidelijk dat mijn gevoelens voor Laurentz enkel sterker zijn geworden.

Alleen is de wereld waarin ik nu leef zo anders dan de wereld waar ik vandaan kom. Laurentz kan elk moment de Rijksgraaf van Eltz worden en ik ben een meisje dat geen idee heeft wie ze is. Ik ben naïef en gevaarlijk en bang dat ik diegene ben die ons geluk in de weg zal staan.

‘Er staat nog een mand in de gang.’ Ik hoor iets onzekers in zijn stem terwijl we verder eten. ‘Daarin zitten kleren voor de kinderen. Niclaus past vast in Friedrichs kleren. Het werd tijd dat zijn spullen uit Eltz werden gehaald en nuttig werden gebruikt.’

Het zal vast moeilijk zijn geweest om door zijn broers spullen te gaan. Het zal nog moeilijker worden wanneer hij de magere, kleine Niclaus ziet rondlopen in de broeken die zijn broer als kind droeg.

‘En voor Margret?’

‘Kleren van het nichtje van de kokkin. Die is haar kleinste spullen al ontgroeid.’

‘Ze hebben haar nooit...’

‘Nee.’ Hij ademt diep in en uit en haalt een hand door zijn kastanjekleurige haar. Dan kijkt hij me weer aan en ik zie dat het mysterie van de pest in kasteel Pymont hem nog steeds dwarszit.

‘Hoe is het mogelijk dat iedereen uit het kasteel in één nacht spoorloos is verdwenen?’ Zijn vraag blijft even tussen ons in hangen. We kunnen er beiden geen antwoord op geven. Het nichtje over wie hij spreekt, werkte als een bediende in deze keuken. Er wordt gezegd dat al het personeel, inclusief de bedienden, ziek is geworden in de beginfase van het duistere plan van de bisschop, maar er zijn nooit lichamen gevonden. Het is een mysterie waar de dorpelingen nog steeds over roddelen: hoe de Zwarte Dood in één nacht alle mensen uit het kasteel wegvaagde en zo de weg vrijmaakte voor de weesjes die de bedden van de doden vulden.

‘Naar horen zeggen is er in Deggendorf, een klein dorp dicht bij de Donau, een heksenjacht gaande.’ Laurentz verandert van onderwerp omdat hij weet dat ik een gesprek over de bisschop niet

kan verdragen. ‘Mijn vader gelooft dat de plaatselijke heks door de rivier wordt tegengehouden omdat...’

‘Omdat heksen het water niet over kunnen steken,’ maak ik de zin voor hem af. ‘En dat is belachelijk.’

‘Jij bent het levende bewijs dat een heks inderdaad water kan oversteken, maar dat komt omdat je geen enkel duister bot in je lichaam hebt. Je bent een goed mens, Rune, door en door goed. Dat heb ik met eigen ogen gezien.’

Hij weet heel goed dat ik honderd brandende vragen heb waarvan ik de belangrijkste niet durf te stellen omdat ik het antwoord weet. Daarom schiet hij me te hulp.

‘Er moet een einde komen aan wat de bisschop is begonnen. Hoewel zijn idee van ketterij niets meer dan een ontkiemend zaadje van histerie is, lijkt het alsof het zich heeft verspreid naar onze buurlanden. Hiervan wegkijken zou net zo immoreel zijn als het door de vingers zien.’

‘Wanneer vertrek je?’ vraag ik in een poging een beklemmend gevoel van ongemak te bedwingen. Er hangt een vreemde sfeer tussen ons in en ik vrees dat onze avond samen voorbij is.

‘Morgenochtend.’

Er is maar één heks in Beieren, een echte bloedheks, en dat ben ik. Toch weet ik dat er altijd iets is wat een vrouw anders dan anderen maakt. Misschien heeft ze een moedervlek of is er iets anders vreemds aan haar waardoor anderen gaan fluisteren. Of misschien gelooft ze in voorspellingen, theeblaadjes en verhalen die aan haar zijn doorgegeven. Want zij die het dichtst bij het Zwarte Woud wonen hebben verhalen te vertellen en die zijn niet allemaal even leuk.

Laurentz maakt zich klaar om naar huis te gaan en leidt het nu onbelaste pakpaard achter de merrie aan waarop hij rijdt. Zodra ze uit het zicht verdwijnen, sluit ik de deur voor de nacht en begin de tafel af te ruimen. Ik voel me schuldig dat Laurentz me te hulp moet schieten bij iets wat het resultaat is van de situatie die de bloedlijn